48ste jaar. — Nr 39. Zaterdag 30 Maart 1901.

Men schrijft in te Tongeren bij H. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De Postrijder verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, Groote Markt, n° 37-39, te Tongeren.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :
Drie maal per week 6 frauks per jaar
Twee » » 5 »
Een » » 4 »
Een blad afzonderlijk 10 centimes.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen 15 centimes per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad : 1 fr. den drukregel.

TONGEREN, DEN 30e MAART 1901.

VAN ALLES WAT.

Binnen kort moet de hoogere raad van Arbeid en Nijverheid vergaderen, om te beraadslagen over de kwestie der Zondagsrust.

Er is over de kwestie een breedvoerig onderzoek ingesteld. Vijf lijvige boekdeelen zijn verschenen met de bevindingen van dit onderzoek en tot hiertoe bleef men doof voor een der meest dringende en gegronde volkseischen.

Ziehier eenige cijfers uit dit onderzoek, welke bewijzen zullen, dat er eens en vooral eene beslissing dient genomen te worden.

NIJVERHEIDSGESTICHTEN. — 1459 gestichten onderzocht met 119,477 arbeiders. Daarvan genieten 77,798 Zondagrust, 41, 679 zijn er regelmatig of onregelmatig van beroofd.

MINEN EN STEENGROEVEN. — 320 ondernemingen werden onderzocht met 133.428 arbeiders. Slechts 6,116 arbeiders zijn bezig in ondernemingen waar nooit 's Zondags wordt gewerkt ; ondernemingen waar, van tijdtot tijd, 's Zondags wordt gewerkt, 4736 arbeiders ; ondernemingen waar alle Zondagen wordt gewerkt, 122.526 arbeiders.

GROOTE MAGAZIJNEN. — Op 444 onderzochte magazijnen, vond men er 380 waar alle Zondagen wordt gewerkt.

Op 4929 bedienden, worden en 3647 door Zondagwerk getroffen, waarvan 2301 alle Zondagen.

* *

De liberale dagbladen, die de ongelukswet van 1879 hebben toegejuicht, hebben nog niets verloren van den haat die hen bezielt, tegen de katholieke onderwijzers die, om aan hun geweten te gehoorzamen, hun eendrachtig en goddeloos onderwijs hebben verlaten, om zich aan het vrij, katholiek onderwijs te wijden.

De aanstaande bespreking van het ontwerp, waarbij aan die moedige mannen een pensioen wordt verleend, verwekt bij die organen der vrijmetselarij eene echte razernij.

Zij gaan zoo ver de regeering te bedreigen met eenen hevigen aanval van wege de vereenigde anti-klerikalen (liberalen en socialisten) in een gezamenlijken strijd tegen de kristene onderwijzers.

* *

Overhaast gef een zekere heer, Lubbock genaamd, eene conferencie tegen den alcool. Onder andere vertelde hij eene ondervinding die hij gedaan heeft. Hij had 50 mieren zat gemaakt met alcooldamp ; allemaal lagen ze te spartelen op den grond en konden niet meer recht ; dan nam hij er 50 andere niet bedwelmd door den alcool : men zag deze de 50 andere zatte mieren vastgrijpen en naar een hol sleuren. Dat was zeker, zegt M. Lubbock, opdat zij geen ambras meer zouden verkocht hebben.

Gelijk met die mieren, zoo moeht de politie ook altijd handelen met die eer-vergetene zatlappen, die door hunne dronkaardsredens de schande zijn van onze straten !

* *

De wêervoorspeller Jäger, van Stuttgart, die sedert eenigen tijd concurrencie doet aan den gekenden Falb, zegt dat wij in Europa een natten, kouden zomer zullen hebben.

De zeeuwstormen, die op dit oogenblik in Amerika woeden, zullen eene verkoeling van den Golfstroom voor gevolg hebben en daar zullen wij reeds binnen drie maanden het uitwerksel van gevoelen.

Lief vooruitzicht !

DE DOCHTER

van den

VALSCHMUNTER

Een verhaal van de Russische grenzen.

6de VERVOLG.

Toen Rothmann dezen laatsten naam eenigszins nader beweg, bemerkte hij dat achter de f nog een teeken was aangebracht, dat op een rechten hoek geleek.

— Hier is een spoor, sprak Rothmann in zichzelven, ongetwijfeld een spoor. Hier heeft iemand een ander, die hem volgde, den weg willen aanduiden, dien hij genomen heeft, doch niet vermoed, dat nog een ander zijne geheime teekens zou begrijpen.

Het teeken achter de f in den vorm van een rechten hoek, beteekent, dat degene, die hier den weg gevolgd heeft, een zijweg heeft ingeslagen die in een rechten hoek van den hoofdweg afwijkt. Ik moet thans eens zien of ik dien zijweg niet ontdekken kan.

Na ongeveer een kwartier kwam Rothmann bij eenen kruisweg van den hoofdweg met een hobbeligen, blijkbaar weinig bereden laadweg.

— Hier is het, dacht hij, hier is de plaats ; maar moet ik thans rechts of links afslaan ?

Hij zag zoekend om zich-heen, als trachtte hij in de voetstappen van menschen of peerden, die in het stof van den weg afgedrukt waren, eene beslissing voor, den keus van de te nemen richting te vinden, tot eenskiaps zijn blik op een dunnen boomstam viel.

Zulke stammen waren, met bepaalde tusschenruimten op den hoofdweg geplant en naast ieder stond als steun een paal, aan welken het boomken met strooibanden vastgemaakt was.

Aan den paal ter rechterzijde van den weg, ontdekte Rothmann een teeken, dat hem deed lachen. Hier was weer met krijt een rechte hoek gebreekend, en dus wist Rothmann nu, dat hij den weg naar rechts moest inslaan.

Nadat hij dit zeeden en den hobbeligen weg meer dan een half uur gevolgd had kwam hij aan den ingang van een dorp dat met zijne gedreelijkheid gemeenzelde huizen, een zeer vriendelijken indruk maakte, en tusschen de oude, machtige lindebomen, die het omgaven, als in een hof lag.

Bij het eerste huis reeds vond hij den rechten hoek en daarachter eene straep, welke eene zekere richting moest aanduiden, doch voor iemand, die de bedoeling niet kende, een dood onschuldig, geheel onverdacht teeken.

Rothmann ging het dorp in tot aan de herberg. Hier toch bemerkte hij de ruwe teekening van eenen hondenkop, op de wijze als schoolkinderen dien zouden teekenen, en achter dien kop een kruis.

Hij glimlachte bevredigd en betrad de gelaagkamer, in welke zich drie personen bevonden, en onder dezen : Koppenhagen.

Deze zag, bij het binnentreden van den koopman, die hem als een bekende groette, op en riep hem toe :

— Aha ! zijt gij het ! Nu, hoe gaan de zaken ? Goed ? Komt gij ook wat uitrusten ?

— Ja, antwoordde Rothmann, gaan is vermoeiend.

— Nu, ja, zegde Koppenhagen, ik ben vandaag ook reeds vroeg op weg gegaan, ik had zaken hier.

Rothmann nam aan een zijtafeltje plaats en bestelde wat eten. Koppenhagen zat naast eenen man in een langen blauwen frak ; bovendien bevond zich in hun gezelschap zijn tamelijk geed gekleed persoon, die niet in deze streek scheen thuis te behooren, althans hij onderhield zich met Koppenhagen over de reisgelegenheden, spoorwegverbindingen, enz. waarvan hij wenschte gebruik te maken.

M. GIELEN,

onze achtbare volksvertegenwoordiger, zal op

donderdag 11e APRIL,

dag der foor, in het lokaal der Land- en Tuinbouwmaatschappijen, in het Koffiehuis *A lée Verte*, Kielerstraat te Tongeren, van tien ure tot een, de personen ontvangen die hem verlangen te spreken.

BOND

DER

GEMEENTE-ONTVANGERS.

De Gemeente-Ontvangers van België houden een Congres te Gent op 8e APRIL AANSTAANDE, 2de PAASCHDAG, om 11 ure voormiddag, in het *Grand Hôtel Brabant*, nabij de groote statie, om er hunne belangen te bespreken en vooral te handelen over het minimum jaarwedde dat den 7e dezer door 4 der 6 afgevaardigden van de Kamer werd aangenomen.

De Heeren Volksvertegenwoordigers van het Arrondissement Gent, zijn tot het Congres uitgenoodigd.

De Maatschappij *de het Kruis.*

DE GOEDE WEEK.

Heden Palmzondag, begint de Goede week of Heilige week, die ook de Groote week wordt genoemd.

Men noemt haar nog de Lijdensweek, wegens de pijnen en smarten, welke de God-Mensch in deze week geleden heeft.

Om dezelfde reden, wordt zij ook onder den naam van dagen van smart, dagen van het kruis, van de week der kwijtscheiding aangeduid.

In deze week heeft J.-Ch. de grootste geheimen van liefde voor ons voltrokken. Hij heeft geleden, Hij is gestorven, Hij heeft het, menschdom het leven wedergegeven.

Zieg, mijn tong ! het machtig voeren,
Van den groeten worstelstrijd ;
Zij der kruisstoele den Heeren
Een triomfzang toegewijd.
Hoe Hij door zijn dood verwonnen
En heel de aarde heeft bevrijd.

Groot was de eerbied, dien de geloovigen, door alle eeuwen heen, gehad hebben voor de week van Jesus' lijden. Heiligen wij deze week door ware godvrucht.

* *

Helaas ! velen in onzen tijd vergeten het Kruis ! er zijn zelfs verblinden die spotten met het Kruis, ja, met den persoon en de leer van den gekruisten Jesus.

Geuzen, vrijdenkers hebben door woorden en schriften er zoo lang den spot mede gedreven, tot dat zij aan menige ongelukkigen, die te midden van hunne ontberingen en bunne ellende, geen ander goed, geen anderen troost dan Godsdienst en godsvrucht op deze wereld bezaten, dien dubbelen, dien kostbaren schat ontnomen.

Spotters ! Gij hebt het kruisbeeld en Jesus uit menige harten der werklieden, der lijdenden doen verdwijnen ! Maar, daar stijgt ook thans geen bede meer ter hemel, daar hoort men de taal van geduld en onderwerping aan Gods heiligen wil niet meer. Daar, waar vroeger een christen met zijn lot tevreden woonde, brult nu een ongetemde tijger, die een kreet van wanhoop en een afschuwlijken schreeuw van wraak en bloed hooren doet.

Rijken zonder geloof en naastenliefde, goddelooze schrijvers, bedervers van het volk, de proletariër, aan wien gij het Kruisbeeld en het geloof hebt ontnomen, staart woedend op de pracht en de weelde, welke gij ten toon spreidt.

Zijne ziel is verwond, en wie zal ze genezen ? Hij smeedt plannen van verwoesting, en wie zal ze verijdelen !

Erkent, koningen, rijken, schrijvers, gij vijanden van Christus en Kerk, erkent dat gij het zijt, die den storm hebt verwekt, die ook u dreigt te verpletten : want, die wind zaait, moet orkaan oogsten, en herstelt het kwaad, dat gij hebt aangericht. Knielt voor den lijdenden Jesus, die alléén de opstanding en het leven is, bewandelt de wegen van den godsdienst en giet in de diepe wonden, welke gij geslagen hebt, den verzachtenden olie eener medelijdende en weldadige naastenliefde.

Ontrol den koninga zegevaan,
De kruisbanier, het levensteeken,
Dat het en de ziele niet doet gaan,
En licht in 't duister door doet breken.

O Kruisboom, teeken van genâ,
Kom, bij 't barsten van Gods lijden,
Ons Geloof en Hoop is stâ,
Omdat we in 't hart de liefde u wijden.

HET KRUIS.

Toen de Zaligmaker zijne blijde intrede deed in Jerusalem, stroomde het volk Hem te gemoet, de palmen in handen. Mannen trokken voor hem op, met een zegerooet op de lippen.

Vrouwen toonden hem hare kinderen en zij smeekten om zijnen zegen.

De jeugd vergezelde het al met hare geestdrijftige uitgelatenheid, die door niets in teugels was gelegd.

De straten van Jerusalem waren zwart van volk, waarboven de zwaaiende palmen hunne zachte kleuren wierpen, kleuren van hoop.

En uit heel die massa heen, steeg luide, alles verdoovende, het hosannah ! op :

Gegroet ! Gegroet ! de zoon van David !

Door het wuivende groen van het zegevierend loover, zag echter, het helder oog van den Zaligmaker, boven Jerusalem, op den berg van Calvarie, reeds zich somber afgeteekend op den zonnigen hemel, het kruis !

Het schandig kruis, dat slechts voorbehouden was aan de gemeenste misdadigers.

Het kruis, waarmee nooit een vrij man met het roomsch burgerrecht, — al hadde hij ook moord op moord bedreven — al hadde hij zich ook plichtig gemaakt aan de grootste monsterachtigheden, — mocht werden gestraft.

En inderdaat, de hyël- en zegekreten van het jubbelend volk, ter zijner eere, — waren nog niet langs alle echos van Judeë weggestorven, of martelende hamerslagen dreunden boven het wraakroepend Jerusalem.

Zij drongen door Zijn trillend vlesch de nagelen die Hem aan het kruis moesten hechten, en beleedigd, bespaud, verracht door heel een volk, de walgelijkste schande ten prijs gegeven, zwaaide men Hem weldra in de lucht, zijne leden verbrijzeld, gerekt en verwrongen, op het schandhout, dat zijne ruige armen, als in eene spottende omhelving, boven de stad der joden teekende.

Consummatum est.

Hij had aan dat kruis zijnen geest gegeven, van op het schandhout had Hij zijn offer in handen van den Vader gelegd, — en van dat zelfde oogenblik, wierd het teeken der schande en der marteling, — het teeken der verlossing, der overwinning, der heldendaad, der eer.

De reusachtige armen van het verlossend kruis, strekten zich weldra over heel de wereld uit, en onder hun lommer verdween de slavernij, verdween het rijk der ikzucht, het rijk der hölle op aarde.

Met dat kruis op de horst, trokken de discipelen van Christus door Jerusalem om hem te aanbidden, Dien men kwam ter dood te brengen.

Met dat kruis op het kleed, trokken zij verder naar Europa, en namen bezit van de wereldstad, van Rome.

En weinig menschenlevens later, zag een machtig keizer, dat kruis zich voor hem afteekenen in de lucht, en daar rood deze gloeiende woorden :

« Door dit teeken zult gij overwinnen ! »

Hij torstelde dit teeken der schande aan zijn hart, en zijne vijanden vlogen voor hem heen, als voor den engel der overwinningen.

Het werk van het kruis zette zich voort op de aarde, het overheerschte Azië, Europa, Afrika.

Volken en vorsten knielden in aanbidding er voor neer.

En toen duizend jaren later, eene nieuwe hellebeer de machtige volgers van Mahommet over Azië en Jerusalem als een vernielende wolk sprinkhanen had geworpen, en zij de geweldige hand terugwezen hadden laten nederwallen, op dat heilig Graf, waarin de Gestorvene aan het kruis eens rustte in den korten doodslaap, — toen steeg over heel Europa als een wraakkreet op.

Uit alle gauwen der beschaafde landen stonden dappere ridders en schildknapen recht, het kruis op de borst, het zwaard in de hand, den moed in het hart en in dawerende drommen trokken zij langs de onbekende wegen en gevaren naar de heilige stad, om daar, het kruis ter eere, hun bloed te gaan storten, om daar het vaandel van het kruis te gaan plantsen boven het Jerusalem van Christus, veroverd op de vijanden van het kruis.

Het kruis gaf hun sterkte, volharding, het kruis deed hun reuzendaden volbrengen ; het kruis blijft den roem onzer voorvaderen, voortgezet van geslacht tot geslacht.

Toen nu over honderd jaren, Frankrijk zijn knellenden hiel op den romp van ons neergedrukte en vernederd vaderland, drukte ;

Toen het onze priesters had verjaagd, onze Kerken geplonderd, onze haardsteden verwoest, en om zijne dwingelandijen te voltooien den jongen Belg verplichtte, om voor den overwelder van zijn vaderland, onder het franschvaandel, verre van zijne familie zijn bloed te gaan storten, toen steeg een machtige kreet van vrijheid uit de borsten onzer heeren.

Zij stonden op, — tegen den dwingeland, — zoo machtig door zijne overwinningen, sterk voor het grootste leger dat ooit op de been kwam, en hoewel slechts met vork-n, pieken, vlegens en eenige verroeste snaphanen gewapend, deden zij hem op menige plaats achteruit deinzen.

Zij droegen immers op den blauwen kiel dat teeken van den heldenmoed, het kruis, waarop de heldenmoed zelve eens werd genageld.

En toen men onlangs in heel het vlaamsche land, die helden vierde, was het overal het kruis dat men vierde, het kruis voor hetwelk zij ten striide strokken.

En thans, wanneer zelfs nog in onze onverschillige eeuw, de heldenmoed moet worden vereerd, wanneer burgerdeugden moeten worden beloond, wanneer daden van zelfopoffering, als grootste voorbeelden moeten worden gevierd, — dan wordt op de horst van den vereerde, het kruis geheeld, eens het teeken der vernedering, nu het teeken der grootheid.

Het schandteeken waarop den Zaligmaker stierf, is immers door zijne dood zelve verheerlijkt

Het heeft de hel overwonnen, — en deze knorsstandard van weende is wel verplicht, overal, ook boven hare eigene werken, het vereerd en vereedeland werktuig der verlossing, over de wereld te zien pralen.

DE HAGEL.

In de algemeene landbouwmaatschappij, is eene mededeeling afgelezen, handelende over het schieten met kanonnen om de hagelslagen te verdrijven. Er is geene kwestie meer van eenvoudige proefnemingen, maar wel van duurbrijk bekomen uitslagen.

Hoe onwaarschijnlijk ook de zaak voorkomt aan hen, die de proeven niet hebben bijgewoond, welke sedert eenige jaren genomen zijn, toch schijnt het ontegensprekelijk bewezen dat men kan beletten dat de hagelstenen zich vormen, met talrijke kanonschoten te lossen naar de « hagelwolken. »

Het aantal kanonnen tot dat doel gebruikt om de wijngaarden in Italië te beschermen tegen hoezelslag, beloopt reeds 18,000 ; in Frankrijk wordt deze doeneijze ook al veel toegepast ; in Styrie, (Oostenrijk), vanwaar het gebruik van kanonnen tegen de hagelbuien oorspronkelijk is, is zij inspelijks zeer verspreid.

In Frankrijk en Italië verschaffen de ministeriën van oorlog het noodige poeder tegen den laagst mogelijken prijs.

De kanonnen welke tegen de hagelwolken gebruikt worden, zijn van de soort welke soms op de kermissen afgeschoten worden. Zij staan schuins op den grond en hebben eene buis boven hunne mond van 2 tot 4 meters hoogte.

De berekening is gemaakt op één kanon voor elke 25 hectaren. De landbouwers zijn vereenigd in bonden en dragen samen de kosten van het geschut. De weerkundige observatoriums verwittigen de bonden in geval van gevaar. In vele dorpen, heeft men ook zoo goed mogelijk waarnemingsposten ingericht bij de ingezetenen.

Bij het verschijnen eener dreigende wolk, hijscht men op den kerktoren of op eene grondverhevenheid een vaandel met hell- kleuren. Het geldt voor heid een vaandel met hell- kleuren. Het geldt voor heid een vaandel met hell- kleuren. Het geldt voor he